

Sygn. akt II Ka 86/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk
Protokolant:	sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2015 r.

sprawy **Ł. J.**

obwinionego o wykroczenia z art. 66 §1 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 18 listopada 2014 r. sygn. akt II W 1267/13

I. uchyla wyrok w zakresie czynu zarzuconego obwinionemu Ł. J. w pkt III wniosku o ukaranie i na podstawie art. 45§1 kw w zw. z art. 5§1 pkt 4 kpw umarza postępowanie w tej części z uwagi na przedawnienie karalności wykroczenia;

II. w pozostałej części, tj. w zakresie umorzenia postępowania odnośnie wykroczeń z pkt I i II wniosku o ukaranie wyrok utrzymuje w mocy;

III. stwierdza, że koszty procesu w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 86/15

UZASADNIENIE

Ł. J. obwiniony został o to, że:

I. w dniu 23.08.2012 roku o godz. 11:45, w miejscowości G., na ul. (...), gm. S., wywołał niepotrzebną czynność w postaci interwencji Policji zgłaszając i informując, że żona A. J. utrudnia mu kontakt i nie chce umożliwić mu widzenia z nieletnią córką,

to jest o czyn z art. 66 § 1 kw;

II. w dniu 03.09.2012 roku o godz. 14:45, w miejscowości G., na ul. (...), gm. S., wywołał niepotrzebną czynność w postaci interwencji Policji nieprawidłową opiekę nad nieletnią córką,

to jest o czyn z art. 66 § 1 kw;

III. w dniu 10.01.2013 roku około godz. 17:15, w miejscowości G., na

ul. (...), gm. S., wywołał niepotrzebną czynność w postaci interwencji Policji zgłaszając, że obawia się o życie i zdrowie córki,

to jest o czyn z art. 66 § 1 kw.

Wyrokiem z dnia 18 listopada 2014 roku, sygn. akt II W 1267/13, Sąd Rejonowy w Garwolinie:

1. z mocy art. 45 § 1 kw w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpw umorzył postępowanie odnośnie wykroczeń z pkt I i II;
2. obwinionego Ł. J. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt III czynu stanowiącego wykroczenie z art. 66 § 1 kw i za ten czyn z mocy art. 66 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 200 złotych;
3. zasądził od obwinionego na rzecz skarbu Państwa 63,33 złotych tytułem części kosztów postępowania, a w tym 30 złotych opłaty i w pozostałej części wydatkami w sprawie obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca obwinionego i na podstawie art. 103 § 2 i 4 kpw zaskarżył ww. wyrok w całości i w oparciu o przepis art. 109 § 2 kpw w zw. z art. 427 § 2 kpk oraz art. 438 ust 2 i 3 kpk zarzucił mu:

I. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 366 § 1 kpk w zw. z art. 70 § 5 kpk poprzez niewyjaśnienie przez sąd I instancji wszystkich istotnych okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności niewyjaśnienie, czy rzekome zachowanie obwinionego nosiło cechy zamiaru wywołania niepotrzebnej czynności, jak też czy informacja telefoniczna była fałszywa lub wprowadzająca w błąd, czy też nie nosiło wcale takich cech;

II. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia polegający na nieprawidłowym przyjęciu przez Sąd I instancji, iż Ł. J. chciał wywołać niepotrzebną czynność funkcjonariuszy Policji podczas gdy z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, iż obwiniony w ogóle nie żądał interwencji funkcjonariuszy Policji, jak też tego rodzaju informacja telefoniczna nie była przez obwinionego w tym dniu zgłaszana.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów, obrońca obwinionego na podstawie art. 109 § 2 kpw w związku z art. 427 § 1 kpk i art. 437 § 2 kpk, wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd I instancji.

W toku rozprawy odwoławczej, obwiniony wniósł o umorzenie postępowania i zasądzenie na jego rzecz kosztów przejazdu do Sądu oraz zwrot kosztów ustanowienia pełnomocnika z wyboru, składając kserokopię faktury VAT nie potwierdzoną za zgodność z oryginałem.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego Ł. J. okazała się o tyle skuteczna, że doprowadziła do uchylenia zaskarżonego wyroku w zakresie czynu zarzucanego obwinionemu w pkt III wniosku o ukaranie i umorzenia postępowania w tej części, natomiast w zakresie kwestionowania rozstrzygnięć odnoszących się do wykroczeń z pkt

I i II wniosku o ukaranie, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Odnosząc się do wniesionego środka odwoławczego w pierwszej kolejności należy zauważyć, iż mimo, że skarżący określając zakres zaskarżenia wskazał, że zaskarża wyrok

w całości i sformułował adekwatny do takiego zakresu zaskarżenia wniosek apelacyjny,

to treść pisemnego środka odwoławczego, tj. sposób sformułowania zarzutów oraz argumentacja zawarta w treści uzasadnienia apelacji, wyraźnie wskazuje na to, że skarżący krytyce poddał zaskarżony wyrok jedynie w zakresie czynu

przypisanego obwinionemu w pkt 2 wyroku i w istocie intencją skarżącego było podważenie wyroku jedynie w tej części,

o czym świadczy również zgłoszony przez obwinionego, w toku rozprawy odwoławczej, wniosek o umorzenie postępowania. Z uwagi jednak na fakt, iż formalnie obrońca obwinionego zaskarżył wyrok w całości, kontroli odwoławczej poddano kwestionowane orzeczenie w pełnym zakresie.

Ze względu na okoliczność, iż wobec rozstrzygnięć zawartych w pkt 1 zaskarżonego wyroku, autor apelacji nie sformułował żadnych zarzutów i wniosków, zasadnym będzie jedynie ograniczenie się do stwierdzenia, że rozstrzygnięcie Sądu I instancji w zakresie umorzenia postępowania odnośnie wykroczeń z pkt I i II wniosku o ukaranie, zasługuje na pełną akceptację, gdyż niewątpliwie w odniesieniu do tych czynów zachodzi negatywna przesłanka procesowa w postaci przedawnienia karalności wykroczenia.

Zauważyć należy, że w przepisie art. 5 § 1 kpw sformułowany został katalog warunków dopuszczalności procesu tzw. przesłanek procesowych. Zostały one ujęte od strony negatywnej, a ich istota polega na tym, że wystąpienie którejkolwiek z nich powoduje prawną niedopuszczalność postępowania, którego w takiej sytuacji nie wszczyna się, stwierdzenie zaś choćby jednej z nich w toczącym się postępowaniu powoduje prawną niedopuszczalność jego kontynuacji i w związku z tym konieczność jego umorzenia. Jedną z takich przesłanek jest przedawnienie karalności (art. 5 § 1 pkt 4 kpw). Zgodnie z art. 45 § 1 kw, karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, a jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Postępowanie w sprawie winno więc zakończyć się prawomocnym orzeczeniem w okresie dwóch lat od popełnienia wykroczenia. Terminu tego nie przerywa żadna czynność procesowa, złożenie sprzeciwu, apelacji, ani też późniejsze postępowanie.

Z ustaleń poczynionych w sprawie wynika, że czyny zarzucone obwinionemu Ł. J. w pkt I i II wniosku o ukaranie, popełnione zostały odpowiednio: 23.08.2012r. i 03.09.2012r. Dwuletni termin przedawnienia karalności tych wykroczeń upłynął zatem odpowiednio: 23.08.2014r. i 03.09.2014r.

Rację ma zatem Sąd Rejonowy, że w chwili wyrokowania tj. 18.11.2014r., w odniesieniu do tych czynów upłynął dwuletni termin przedawnienia karalności określony w art. 45 § 1 kw, co obligowało Sąd orzekający do umorzenia postępowania zgodnie z treścią art. 5 § 1 pkt 4 kpw.

Z tych wszystkich względów, Sąd Okręgowy w zakresie umorzenia postępowania odnośnie wykroczeń z pkt I i II wniosku o ukaranie, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Sąd Okręgowy poddając niniejszą sprawę kontroli odwoławczej stwierdził, iż negatywna przesłanka procesowa w postaci przedawnienia karalności wykroczenia zachodzi obecnie również w odniesieniu do czynu przypisanego obwinionemu w pkt 2 zaskarżonego wyroku. Tym samym rozpoznanie zarzutów stawianych w apelacji obrońcy obwinionego stało się bezprzedmiotowe. Dlatego też Sąd Okręgowy nie odnosi się do nich w przedmiotowym uzasadnieniu.

Z analizy akt niniejszej sprawy wynika, iż czyn z art. 66 § 1 kw przypisany Ł. J. w pkt 2 wyroku, popełniony został w dniu 10 stycznia 2013 roku. Dwuletni termin przedawnienia tego wykroczenia upłynął zatem w dniu 10 stycznia 2015 roku. Choć wyrok Sądu I instancji wydany został przed tą datą, to nie stał się on prawomocny, a Sąd odwoławczy rozpoznawał niniejszą sprawę już w dacie, kiedy termin przedawnienia upłynął. W związku z powyższym, mając na uwadze treść art. 5 § 1 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw, w opisaney sytuacji koniecznym było uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie w odniesieniu do czynu zarzuconego obwinionemu Ł. J. w pkt III wniosku o ukaranie i na podstawie art. 45 § 1 kw w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpk umorzenie postępowania w tej części z uwagi na przedawnienie karalności wykroczenia.

Z uwagi na to, że Sąd w niniejszej sprawie umorzył postępowanie co do wszystkich zarzucanych obwinionemu wykroczeń na podstawie art. 118 §2 kpw należało stwierdzić, iż koszty tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

Z tych wszystkich przyczyn i przy braku przesłanek z art. 104 § 1 kpw Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej swego wyroku.